№2 (142)
жовтень
2013

Пролісок

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

http://portal.prolisok.org

Газета Кіровоградського обласного навчально–виховного комплексу (гімназія–інтернат — школа мистецтв)

В природі осінь жовта, чарівна.
Захоплююча, просто несказанна.
Притягує й дивує нас вона,
Бо кожна днина чарівна і ждана.
Одного дня все в сонці золоте,
А іншого – дощить і поливає.
То вітер листя кружить і мете,
То спокоєм природу огортає.
Непередбачувана в осені краса,
Вона щоразу серденько дивує...

Н. Красоткіна

Сьогодні в номері:

Професія від Бога одна - Учитель. Усі інші - від Учителя... 2 стор.

Шевченківський край 4 стор.

Наш родовід 7 стор.

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Брояковська Н.В.

Професія від Бога одна – Учитель. Усі інші – від Учителя…

Усі вчителі, які прийшли на це свято, переконалися: учні їх люблять. Адже на сцену один за одним виходили наші юні таланти, аби через слово, пісню та запальний танок привітати їх.

Міські десятикласники, «пролісківці», стовідсотково впоралися із своєю почесною місією: розпочали концертну програму, майстерно виконавши «разом із Мірей Матьє» величний вальс. Ще одна їхня творча робота - хореографічна композиція «Учитель танцю» - відповідала всім стандартам, тим більше, що там були пречудові солісти Влад Багатнов та Олександр Якимчук.

Цього року в гімназії з'явилися дві «родзинки» – це спокійна і витончена сопілкарка Оксана Грабовська та гарний, впевнений у собі Андрій Вінярський (обоє з 10-Г класу), які так вдало вплелися у святкову програму. У залі їх слухали, затамувавши подих, а проводжали бурхливими оплесками.

Наші улюбленці, наймолодші, учасники концерту учні школи мистецтв, вихованці І.В.Дроздової та О.А.Шупер, як завжди, були неперевершеними. Всі присутні в залі мали змогу побачити улюблених вчителів у дитинстві, а юні джентльмени так дотепно і з гумором розповідали про кожного з них. Це було надзвичайно мило. «Солодкоїжки» також під бурхливі оплески покидали сцену.

Випускний 11-В клас просто не мав права не виправдати наших сподівань. Усі три номери були майстерно підготовленими. Вокальний ансамбль «врятувала» Наталія Авимівна Подгорна – українська народна пісня «Ой зайди, зайди…» набула нового змісту.

Безперечно, всім сподобався дует елегантних Станіслава Шулімова та Віталія Гаєвського, а також «Диско» у виконанні емоційних дівчат 11-В та відчайдушних хлопців 8-го класу.

Приємно здивували глядача своєю неординарністю дівчата 11-Б класу, які виконали композицію «Чорно-білі мотиви». Вразити вони могли, тільки витримавши чіткий ритм і синхронність. Із цим вони впоралися. Дует Бондаренко-Шаламай, виконавши улюблену багатьох глядачів пісню «Старі фотографії», полонив усіх.

Сподобалися виступи талановитих 5 та 7 класів, хореографічного дуету із 11-Г класу Анни Харжевської та Микити Рахманку-

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

лова, а також уже впевнених у собі, зібраних і відповідальних математичних десятикласників.

Під час виконання хореографічної композиції «Мы маленькие дети» глядачі не переставали захоплюватися запальними, енергійними учнями 6 та 9 класів. Це було світло і по-дитячому щиро та правдиво. Ці три хвилини на сцені вони були щасливими. Хотілось би, щоб так було все життя...

«Нас єднає школа» - таку назву мала хореографічна композиція у виконанні восьмикласників. Програма поєднала випускників 2009 та сьогоднішніх учнів. Вдало вплелися фрагменти хореографічних композицій із мультфільму «Бременські музиканти».

Завершили програму наші випускники, міські одинадцятикласники, хореографічною композицією «Діти йдуть до школи». Експресія, артистизм, майстерність, вдалий гумор – це все було доречним. Вони були неперевершеними!

Відеокліп про вчителів, який підготував наш технічний центр, щороку справляє незабутнє враження, адже всім учням так приємно бачити на екрані своїх наставників. Щире спасибі від імені всіх учнів виразила чарівна і талановита Єлизавета Стоянова з 10-В класу проникливо піснею «Спасибі вчителю».

Елегантні ведучі Неля Мазур та Ігор Наєнко як завжди були на висоті і наприкінець програми запросили на сцену директора облкомплексу, народного артиста України А.Є. Короткова та заступника директора з навчально-виховної роботи, заслуженого вчителя України О.Н. Якимчука, які виконали почесну місію: вручили відзнаки департаменту освіти і науки, молоді та спорту ОДА, облкомплексу, а найголовніше – директор привітав вчителя математики Свириденко О.Л. з присвоєнням високого звання «Заслужений учитель України».

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Шевченківський край

Мільйони людей у всьому світі люблять подорожувати, відкривати для себе щось нове, і наш клас не є виключенням.

Ми відвідали Державний історико-культурний заповідник «Батьківщина Тараса Шевченка». Це була наша перша спільна поїздка, якою всі залишилися задоволені. Відвідати Черкащину – Шевченків край – це найкращий спосіб вшанувати пам'ять Великого Кобзаря. Цю подорож я буду пам`ятати все життя.

Ми відвідали 3 села Тарасового дитинства (Моринці, Шевченково (Керелівку) та Будище) і з'ясували, що у заповіднику зберігаються цінні пам`ятки.

Наша подорож батьківщиною Великого Кобзаря розпочалася з Моринців та Кирилівки. При в`їзді в село Керелівку нас зустріла скульптура Тараса-пастуха. І коли дивишся на неї, то в уяві постає малий Тарас-сирота, який пасе отару:

Мені тринадцятий минало,
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було,
Мені так любо-любо стало,
Неначе в Бога…

Привітно нас зустріла старенька хатинка в Моринцях. Наш екскурсовод по-

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

знайомив нас з оселею, поряд з якою народився майбутній поет. Заходиш до неї і поринаєш у ту далеку епоху. Усе там нагадує про побут тодішніх селян-кріпаків. Екскурсовод розповів нам багато історичних подій та цікавинок того часу. На жаль, хатина батьків Тараса Шевченка не збереглася. Вона є символом початку життя.

Наступним було село Шевченкове, колишня Керелівка. Коли Тарасові було 2 роки, батьки з дітьми переїхали жити у це село. У Кирилівці пройшло дитинство поета. Хата родини Шевченків давно згоріла від удару блискавки, але на її місці побудовано нову – відтворену за малюнками Шевченка. В Керелівці працює літературно-меморіальний музей Тараса Шевченка. Тут відтворено хату батьків Тараса, збереглась могила матері поета. В центрі села, на колишньому цвинтарі, – могила Григорія Шевченка – батька Тараса. Неподалік музею – хата дяка Богорського, де навчався грамоти малий Тарас (рік забудови – 1782-й). Над нею у 1961 році зведена захисна споруда. Ми зробили багато фотознімків про нашу надзвичайну подорож, яку ми запам'ятаємо назавжди.

Відвідавши ці дорогі кожному українцеві місця, ми повернулися додому з вірою й надією в щасливе майбутнє України, її народу, повернулися, сповнені сил і духовної міці для навчання та досягнення успіхів.

Гричаненко Яна, 10-В клас

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Відкриття тижня демократії

Україна разом із 46 державами-членами Ради Європи щороку бере участь у проведенні Європейського тижня місцевої демократії – спільної ініціативи Конгресу місцевих та регіональних влад Ради Європи та Європейського комітету з питань місцевої та регіональної демократії. Щорічне проведення в Україні тижня місцевої демократії встановлено Указом Президента України №922/2007 від 27.09.2007 року. У рамках тижня в українських містах проводяться круглі столи, лекції, семінари, «дні відкритих дверей» у місцевих радах, єдині дні інформування населення, зустрічі міських голів та їхніх заступників з молоддю, засідання молодіжних та громадських рад, громадські слухання, тематичні виставки, творчі конкурси серед дітей та молоді, вікторини, цикли радіопрограм та інші просвітницькі заходи стосовно місцевої демократії та прав людини.

У центрі цьогорічного Європейського тижня місцевої демократії, який відбувся з 14 до 20 жовтня, була мотивація громадян до участі у процесах прийняття рішень на місцевому рівні. За рішенням Конгресу місцевих і регіональних влад Ради Європи провідною темою тижня визначена «Активна громадянська позиція: голосування, залучення та участь».

14 жовтня учні 10-Б та 10-В класів, члени євроклубу «Астра», взяли участь у засіданні круглого столу «Активне громадянство: голосувати, ділитись, брати участь». Учасники порушували актуальні проблеми сьогодення: формування активної громадянської позиції учнів, життєвий успіх особистості, добробут держави, роль європейських цінностей. Найбільший резонанс серед слухачів викликали виступи доцента кафедри філософії та політології КДПУ ім. В.Винниченка, кандидата політичних наук Руслана Стадніченка та депутата Кіровоградської міської ради, професора, академіка Академії економічних наук України, декана факультету економіки та менеджменту КНТУ Олександра Шевченка.

Результатом засідання стало звернення до депутатів обласної ради, одностайно схвалене учасниками круглого столу.

Завершився тиждень не менш цікавою подією – участю євроклубівців у молодіжних дебатах, які пройшли у Центрі європейської інформації. Тема дебатів – «Моє місто: розвиток на засадах демократії». Учасники заходу об'єдналися у дві команди, одна з яких представляла інтереси громади, а інша – влади. Кожен учасник, будучи представником «влади» або «громади» зміг відчути на собі неабияку відповідальність за свої думки та пропозиції, стосовно покращення економічного, соціального та екологічного стану нашого міста.

Кречетова Діана, 10-Б клас

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Наш родовід

Напевно, чи не кожен з нас замислювався над тим, ким були його предки, звідки походить його рід та коріння. Кожна людина повинна знати своїх родичів, звичаї та традиції сім'ї. Недарма в народі кажуть: «Без минулого немає майбутнього».

У 11-В класі була проведена година спілкування на тему: «Мій родовід». Свій родовід представили не всі учні. Дуже прикро, що в багатьох сім'ях не збережені традиції шанувати своїх предків, знати минуле свого роду.

Перед класом виступили три учениці: Кравченко Карина, Кривошея Вікторія, Ракун Анастасія, які і представили генеалогічні дерева свого роду.

Кравченко Карина підготувала розповідь про своїх прадідусів, які були учасниками Великої Вітчизняної війни. Один з них, Давиденко Петро Григорович, танкіст, брав участь у битві за Сталінград, пройшов від Сталінграда до Берліна, де і був поранений 8 травня 1945 року. Потім деякий час лікувався в Празі.

А ось прабабуся Карини, Чабанюк Катерина Василівна, була остарбайтером. Її відправили в 1942 році на каторжні роботи в м.Траунштайн (Німеччина).

Кривошея Вікторія більш детально розповіла про своїх найближчих родичів, в зв'язку з тим, що про далеких родичів в сім'ї не збереглося інформації. Дерево роду розробила вона сама та показала фото своїх близьких.

Щодо мене, то я більш детально вивчила свій рід завдяки добрій пам'яті моїх бабусь та дідусів. Мені вдалося розробити досить об'ємну схему, яка складається з семи поколінь роду по лінії тата та чотирьох поколінь по лінії мами. А для себе я відкрила цікаві факти з історії роду.

Гуртом дійшли висновку, що родинні зв'язки мають надзвичайно велике значення. Розробивши власне дерево роду, ми стали на крок ближче до своєї історії. Кожному з нас передається генетична пам'ять, звичаї, традиції тощо. Вивчайте та досліджуйте свій родовід, і буде що передати наступному поколінню.

Ракун Анастасія, 11-В клас

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Осінь

Вже листя пожовтіло,
І холодніше стало,
Золотокоса осінь
у вікна загляда.

Прийшла неначе з казки.
Чудова ця пора.
У шати дивні вбралась
Красуня чарівна.

Іде і всім дарує
Дарунки золоті:
Налиті медом яблука
І груші запашні!

Клименко Марія, 5 клас

Осіння казка

Осіння казка стає перед очима.
Як жовтень свої фарби розлива!
Червона, жовта, синя – всі чудові!
Злітає журна пісня журавля.
Сумує за домівкою пернатий,
Бо відлітати змушує вже час.
Осінню казочку він хоче розказати,
Помилуватися красой її прикрас.
Але вже холод обіймає землю
І дощик умиває вже поля,
І журавель прощається з рідненю,
А з казкою прощаюся і я.

Юлія Валента, 10-А клас

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Осінь

Сіла осінь на порозі,
Довгі коси розплела.
Спілі яблука на возі
До бабусі привезла.
Вітром двері відчинила,
Дари осінні залишила!

Ткаченко Олександра, 5 клас

Про що мені розповів осінній листок?

Одного разу я йшла осіннім лісом, одягнутим у барвисті шати. Сівши на колоду, ще не застелену листям, я зловила руками падаючий листок. Тримаючи його, я закрила очі і почала слухати розповідь.

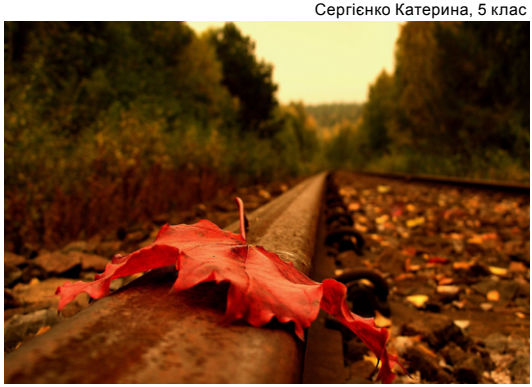
Літо...Сонце грає, ліс ще зелений, листя міцно тримається на гілках. Тільки дуб шелестить вітами, щоб попередити: «Це ненадовго, скоро настане холод, піде дощ, не вщухатиме вітер». Але всі захоплені грою з золотим Сонцем, ніхто його не чує, лиш осика слухає уважно, тремтить, боїться, вірить старому дубу. Недарма.

Ось і підкралися обіцяні дубом холоди. Тепер всі дерева бояться, хитаються від вітру, мерзнуть під холодними краплинами дощу та перед дубом вибачаються. Та це ще півбіди: листя ж від холоду зовсім повтікало! Навіть з дуба.

– Оце я останній, – почувся голос осіннього листочка, що мені в руки впав. – Більше деревам нічим укриватися...

І тут він заснув. Дерева незабаром теж заснуть, потім прокинуться, і все буде спочатку. Але чи потрапить мені в руки нащадок цього осіннього листочка? Потім побачимо...

Сергієнко Катерина, 5 клас

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

Тим, хто пізнати добро допоміг, тим, хто відкрив для нас тайни доріг...

Щорічно на початку жовтня весь світ відзначає День працівника освіти. З цього приводу в усіх школах поводяться святкові заходи. 2 жовтня в гімназії ІІ ступеня була відкрита виставка творчих робіт учнів, яка носила назву «Тим, хто пізнати добро допоміг, тим, хто відкрив для нас тайни доріг...».

Учнями було представлено безліч найрізноманітніших робіт, кожна з яких не була схожа на жодну іншу. Ми мали змогу переконатися в тому, що наші гімназисти надзвичайно обдаровані: одні виготовили вишиванки, інші спробували себе в ролі художників, написавши картини, треті змайстрували елементи декору, четверті виконали роботи-моделі

ГІМНАЗІЙНЕ ЖИТТЯ

ландшафтного дизайну – усі знайшли заняття собі по душі. Кожен виріб яскраво відобразив креативність і майстерність її автора. Хотілося б відмітити таких учнів, як Мазур Б., Котяк К., Ткаченко М., Жанталай К., Рибалко Ю., Заворітній І., Миценко А., Сілаєва С., Шеметова К.,

Гудим О., Кондратенко О. та багатьох інших за оригінальний підхід до роботи.

Цього року ми були приємно здивовані, адже на виставці з'явився новий стіл з роботами працівників нашої гімназії. Ми ще раз переконалися в тому, що вони справді талановиті. Роботи викладачів Здебської І. О., Загуменної Я. С., Кушнєрової С. В., Зозулі Н. В., а також медпрацівника Рибалко Л. М. та робітника їдальні Пономаренко Р. М. справді вражають. Сподіваюся, що коли-небудь вони зможуть провести для нас майстер-клас!

Романюк Марина, 9 клас

СВЯТА ТА ЗВИЧАЇ

Кожен край має свій звичай

Неодноразово чула, що кожна нація, кожен народ має свої звичаї, які існують протягом багатьох століть і освячені віками. Є повір'я, що той, хто забув звичаї своїх батьків, карається людьми і Богом. Він ходить по світу як блудний син і ніде не може знайти собі притулку, бо став загубленим для свого народу. «Кожен край має свій звичай», – мовить народна творчість. Та й бабусі частенько наказують нам, малечі, не чинити чогось, бо «звичай не велить». Але що таке «звичай»?

Заглядаю до тлумачного словничка. «Звичай, – зазначається у ньому, – це загальноприйнятий порядок, правила, які здавна існують у громадському житті й побуті якого-небудь народу, суспільної групи, колективу; уклад суспільного життя нації, народу; культура, побут; традиційний порядок відзначення яких-небудь подій, свят і т. ін., пов'язаний з виконанням певних дій і використанням відповідних атрибутів, предметів». Тобто поняття «звичай» є широким, таким, що охоплює різні сфери життя і діяльності людини. Особисто для мене ж звичаї – це неписані закони, якими керуються в найменших щоденних і найбільших всенаціональних справах.

Крім того, на мою думку, традиції, а також мова – це ті найміцніші елементи, що об'єднують окремих людей в один народ, в одну націю. Адже витоки їхні – в сивій давнині. Ми, українці, нація дуже давня, і свою духовну культуру наші пращури почали творити ще до християнського періоду. Тепер ми не уявляємо Різдва без куті, Великодня – без писанки, Трійці – без клечання. Все це – наша дохристиянська культура: кутя – це символ урожаю, писанка – символ народження сонця, а зеленим гіллям наші предки захищали своє житло від нечистих духів, що прокидаються (так вони вірили) разом із воскресінням природи. На час, коли ми тепер святкуємо Різдво Христове, припадало свято зимового повороту сонця. Тоді наші пращури ворожили на майбутній рік. Тому і тепер в різдвяних звичаях є ціла низка дохристиянських елементів, призначення яких – сприяти доброму врожаю у наступному році, багатству і добробуту у домі господаря.

Чимало звичаїв та традицій ми маємо, але, на жаль, женемося за чимось модним і чужим. Так, наприклад, раніше, коли дозрівали гарбузи, хлопці робили з них опудала: зрізали верхівку, вичищали середину, прорізали ножем «очі», «ніс», «рот», а всередину ставили запалену свічку. Темного осіннього вечора котрийсь із парубків брав таке опудало й ішов туди, де бавились діти або збирались дівчата. Підкрадався й виставляв з-за паркану гарбуза. Усі, побачивши в темряві великі вогняні очі, лякалися і з криком розбігалися геть... Вам цей звичай нічого не нагадує?! Чому ж людям здається, що своє, рідне є менш цікавим? Може, тому, що ми забуваємо історію, наші давні традиції. Та хочеться вірити, що українцям вдасться зберегти народні звичаї. Адже істинне твердження: не пам'ятаючи минулого, не матимеш майбутнього.

Василиженко Марійка, 6 клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.
Голова комісії інформації УПГ.
Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів
Веб-адреса: *http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html*
Всі права захищені © 2013 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.